

comentaris literaris

per Josep Palomero i José Miguel Segura

UNA DOLÇA CANÇÓ

de Leïla Slimani

Traducció: Lluís-Anton Baulenas

Editorial: Bromera

València, 2017 | Pàgines 181

Novel·la

Leïla Slimani és una novel·lista d'origen marroquí, laica, antiintegrista i d'educació francesa que resideix a París des de fa dos dècades. A França ha publicat fins ara tres novel·les: *La badia de Dakhia*, *En el jardí de l'ogre* i *Una dolça cançó*, amb la qual ha guanyat el Premi Goncourt de 2016. L'adquisició dels drets de traducció al valencià o català per part d'Edicions Bromera és una bona notícia, ja que pot tindre tan d'èxit com Pierre Lemaitre, encara que no tinga tanta producció però molt de futur per davant.

Amb un plantejament senzill i poc pretensions, *Una dolça cançó* prospera amb fermesa des de les primeres pàgines. Inspirat en un cas real que va succeir a Nova York el 2012, el narrador analitza com és possible que Louise, una amant cuidadora de dos germanets, als quals estima, acabe assassinant-los. Impressiona l'aplom amb què Slimani ho conta. Mancada de vida pròpia, Louise s'amera de la vida de la família per a la qual treballa, fins que la felicitat dels altres acaba imposant-se a la seua vida buida i sense sentit. Inexplorablement, adopta una solució fatal d'un dramatisme cruel i despietat. **JP**

LA RESIDENCIA DE ESTUDIANTES y la Ciudad Universitaria de Valencia: el Colegio Mayor Luis Vives

de David Sánchez Muñoz [ed.]

Editorial: Institució Alfons el Magnànim

València, 2016 | Pàgines 166

Jorge Correa, Andrea Luquin Calvo i David Sánchez Muñoz (ed.) expliquen la història de l'edifici la Universitat de València conegut com a Col·legi Major Lluís Vives, projectat el 1935 com a Residència d'Estudiants per l'arquitecte Javier Goerlich Lleó, i inaugurat pel general Franco el 9 d'octubre de 1954, al cap de 19 anys. Tancat des de 2012 tant per problemes d'envelliment dels materials constructius com de model de gestió, l'edifici és una mostra de la bona arquitectura racionalista dels anys trenta, i ha estat integrat en el campus de Blasco Ibáñez, un projecte educatiu ambiciós de la República. Abans, els estudiants s'encabien en les vetustes aules de l'edifici de La Nau.

Els articles del llibre presenten un programa molt complet de la història i els usos del centre que en els períodes en què el dirigiren Mariano López Piñero i Sebastià García Martínez, fou una activa alternativa cultural al franquisme. La Universitat l'hauria de recuperar amb una intervenció blana, respectuosa i adequada a la funcionalitat actual d'una residència d'estudiants. Segurament no és fàcil ni barat, per això porta quatre anys tancat. **JP**

BARCELONA NEGRA

de Ernesto Mallo [ed.]

Editorial: Siruela

Madrid, 2016

Pàgines 159

Antologia

Barcelona negra és un volum col·lectiu que reuneix deu relats breus en els quals Andreu Martín, el mateix Ernesto Mallo, Empar Fernández, Toni Hill, Rosa Ribas, Milo J. Krmptotic, Teresa Solana, Carlos Zanón, Lilian

Neuman i Carlos Quílez ens donen les seues respectives instantànies del que per a ells és l'altra ciutat, aquest àmbit urbà en el qual es fonen tots els colors —com bé apunta Mallo en el pròleg— en el negre. Barri a barri el lector recorre una Ciutat Comtal oculta —una ocultació que de vegades se'ns mostra davant els nostres mateixos nassos—, més o menys sordida i en la qual es donen totes les possibilitats de la violència. Parlar de la Barcelona negra és endinsar-se en el territori amb veritable solera literària —no en va la van transitar personatges inoblidables com l'inspector Méndes o Pepe Carvalho—, un àmbit ple de ressonàncies en el qual el delictes sempre té una raó, un per què que sol trobar-se en l'altra Barcelona, en la dels fullets turístics per exemple. Encara que no sóc molt amant d'aquest tipus de llibres, en aquest cas el resultat, a més de bastant homogeni, és més que interessant. **JMSR**

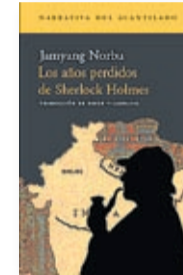
LOS AÑOS PERDIDOS DE SHERLOCK HOLMES

de Jamyang Norbu

Traducció: Roser Vilagrassa

Editorial: Acatilado

Barcelona, 1999 | Pàgines 328

Entre «El problema final» —episodi en què tot sembla indicar que Sherlock Holmes i el seu arxienemic Moriarty han mort a les cascades de Reichenbach— i «La casa deshabitada» —episodi en el qual el cèlebre detectiu londinenc reapareix davant uns

lectors que no acceptaven de cap manera la seua mort— el cèlebre detectiu de Conan Doyle passa dos anys de la seua vida allunyat de Londres, viatjant per la Xina i el Tibet segons informa el doctor Watson al seu retorn. Aquest llibre és el relat del que podria haver viscut el detectiu en aquest període de la seua vida precisament, les seues aventures i investigacions —acompanyat per un nou i exòtic Watson *ad hoc* que donarà també el seu testimoni escrit de les aventures viscudes al costat de Holmes durant aquests dos anys— en uns espais i unes cultures totalment allunyades als seus. El resultat és una novel·la de grata lectura per al gran públic, plena d'intriga i sense complicacions tècniques, un excel·lent exercici metaliterari que agradarà sense cap dubte als amants d'Arthur Conan Doyle —potser no tant als lectors puristes de l'anomenat «cànon holmesia»—. **JMSR**

destaquem...

El retrat d'un món visceral, violent i massa... humà

Hi ha persones el talent de les quals per a crear atmosferes asfixiants a través de les paraules resulta, si més no, xocant. Com a lector un té certs sentiments davant aquestes històries visceralment, d'extrema crueltat. D'una banda el captiven, mentre que d'altra poden provocar-li una repugnància inusitada. Això és així per una simple raó, perquè aquestes històries, que són «ficció», plasmen una realitat massa real. M'explico. És sabut que el món és un lloc de violència extrema i contrasentits, i encara sabent-ho, preferim obviar aquesta veritat massa dolorosa i punyent.

Reconec que llegir els deu relats que Joyce Carol Oates presenta a *Dame tu corazón* (Gatopardo) no ha estat fàcil, precisament, perquè l'autora nord-americana descriu un seguit de situacions que atempten, d'alguna manera, el meu sentit de la justícia, del que crec que és moral o ètic pel que fa al com-

portament humà. I dic això perquè totes i cadascuna de les històries que Oates ofereix en aquest llibre estan plenes d'uns monstres que no tenen res de mitològic ni fantasiós, sinó, més aviat, monstres de carn i ossos, éssers humans que violen, que són capaços d'arrabassar-li la vida a un altre ésser humà, que han perdut el rumb, que s'ofeguen en la seua miserable existència. No obstant això, davant d'aquestes escenes brutals, gairebé inhumanes, hi ha aquesta cosa que t'obliga a romanere en la història, aquesta cosa que no és altra que la paraula escrita, la seua força, i la destresa que té l'autora per narrar uns fets controvertits.

Aquests contes de violència (sugerida o reflectida sense cap mena de filtre) desperten al lector, l'apallissen, però no per ferir-lo o contrariar-lo, no per sumir-lo en un terror del qual no pugui escapar. Més aviat, aquests contes de violència serveixen per adonar-nos,

un cop més, de la nostra fragilitat, que tot el que creiem, tot allò que conforma el nostre univers, pot esquarterar-se d'un moment a l'altre. Pares sobreprotectors, pares que decideixen matar-se, dones que enganyen als seus marits i viceversa, homes que agredeixen, joves innocents que no saben quin paper interpretar en el caòtic món dels adults, nens que pateixen abusos, obsessions, alcohol i vulnerabilitat, bogeria...

Mai deixarà de sorprendre'm la capacitat que té l'ésser humà de corrompre's fins a un punt repulsiu, gairebé malaltís, com mai deixarà de sorprendre'm aquesta forma amb la qual Joyce Carol Oates desplega totes i cadascuna de les seues armes narratives per crear alguns girs originals i suggeriments que comporten al lector a certa ambigüitat, fins al punt de no saber qui són en realitat les víctimes i qui els culpables, ja que tot en aquesta vida és pura incongruència.

Hi ha històries en aquest *Dame tu corazón* d'una execució impecable, històries extraordinàries, malgrat la seua duresa. Un conjunt de relats difícil d'oblidar. **≡**

Eric Gras

DAME TU CORAZÓN

de Joyce Carol Oates

Traducció: Patricia Antón

Editorial: Gatopardo

Barcelona, 2017 | Pàgines 344

Relats